

ADVIES Nr. 1.597

Zitting van vrijdag 30 maart 2007

Vereenvoudiging en modernisering van de sociale administratie bij te houden door de werkgevers - Horeca - Dimona en de problematiek van de forfaits - Aanpassing van de forfaitaire daglonen - Ontwerpen van koninklijke besluiten en ontwerp van ministerieel besluit

x x x

1.541/XXV-1
1.541/XXVI-1

ADVIES Nr. 1.597

Onderwerp : Vereenvoudiging en modernisering van de sociale administratie bij te houden door de werkgevers - Horeca - Dimona en de problematiek van de forfaits - Aanpassing van de forfaitaire daglonen - Ontwerpen van koninklijke besluiten en ontwerp van ministerieel besluit

In een e-mail van 9 januari 2007 wijst de heer R. DEMOTTE, minister van Sociale Zaken, erop dat de ministerraad op 21 december 2006 een globaal voorstel van oplossing inzake Dimona en de forfaits met betrekking tot de horecasector heeft goedgekeurd. Rekening houdend met de termijn waarbinnen de wettelijke en verordenende wijzigingen moeten worden vastgesteld, heeft de ministerraad besloten de Nationale Arbeidsraad en het paritair comité nr. 302 voor het hotelbedrijf gelijktijdig te raadplegen. Vervolgens heeft de minister per e-mail van 30 januari 2007 aan de Raad een ontwerp van koninklijk besluit over dat vraagstuk toegezonden. Ten slotte werd op 21 maart 2007 een aangepaste versie van dat ontwerp van koninklijk besluit aan de Raad voorgelegd samen met een tweede ontwerp van koninklijk besluit betreffende het bijhouden van een register voor werktijdregeling in de ondernemingen die onder het paritair comité voor het hotelbedrijf ressorteren.

Verder heeft de minister van Sociale Zaken in een op 19 maart 2007 toegekomen e-mail, de Raad om advies verzocht over een ontwerp van ministerieel besluit tot wijziging van artikel 1 van het ministerieel besluit van 21 december 2001 tot vaststelling van de forfaitaire daglonen voor de berekening van de bijdragen voor sociale zekerheid verschuldigd voor de handarbeiders wier loon geheel of gedeeltelijk uit fooien of bedieningsgeld bestaat, evenals voor de werknemers die door een arbeidsovereenkomst voor de zeevissers zijn verbonden.

De commissie Individuele Arbeidsverhoudingen werd met de bespreking van het vraagstuk belast.

Op verslag van die commissie heeft de Raad op 30 maart 2007 het volgende advies uitgebracht.

x x x

ADVIES VAN DE NATIONALE ARBEIDSRAAD

I. AANHANGIGMAKING

In een e-mail van 9 januari 2007 wijst de heer R. DEMOTTE, minister van Sociale Zaken, erop dat de ministerraad op 21 december 2006 een globaal voorstel van oplossing inzake Dimona en de forfaits met betrekking tot de horecasector heeft goedgekeurd.

Aangezien de tenuitvoerlegging van die oplossing zowel de wijziging van wetteksten en verordenende teksten als het sluiten van een aantal collectieve arbeidsovereenkomsten impliceert en rekening houdend met de termijn waarbinnen die wettelijke en verordenende wijzigingen moeten worden vastgesteld, heeft de ministerraad besloten de Nationale Arbeidsraad en het paritair comité nr. 302 voor het hotelbedrijf gelijktijdig te raadplegen.

Volgens de minister zijn er drie punten die onder de bevoegdheid van de Nationale Arbeidsraad vallen :

- de Dimona;
- de afschaffing van de regeling van de superextra's per 1 juli 2007;
- de bepalingen inzake de regeling van de aangiften op basis van een forfait.

Vervolgens heeft de minister per e-mail van 30 januari 2007 aan de Raad een ontwerp van koninklijk besluit over dat vraagstuk bezorgd.

Aangezien het paritair comité voor het hotelbedrijf niet tot een unaniem advies is gekomen, heeft de minister op 21 maart 2007 aan de Raad een aangepaste versie van dat ontwerp van koninklijk besluit voorgelegd. Het gaat om een ontwerp van koninklijk besluit tot wijziging van de artikelen 8 quater, 25, 31 bis en 32 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, en de artikelen 5 bis en 9 septies van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels. In diezelfde brief heeft de minister ook het advies van de Raad ingewonnen over een ontwerp van koninklijk besluit betreffende het bijhouden van een register voor werktijdregeling in de ondernemingen die onder het paritair comité voor het hotelbedrijf ressorteren. Dat tweede ontwerp van koninklijk besluit geeft uitvoering aan een van de aspecten van het genoemde globale voorstel van de regering.

Verder heeft de minister van Sociale Zaken in een op 19 maart 2007 toegekomen e-mail de Raad om advies verzocht over een ontwerp van ministerieel besluit tot wijziging van artikel 1 van het ministerieel besluit van 21 december 2001 tot vaststelling van de forfaitaire daglonen voor de berekening van de bijdragen voor sociale zekerheid verschuldigd voor de handarbeiders wier loon geheel of gedeeltelijk uit fooien of bedieningsgeld bestaat, evenals voor de werknemers die door een arbeidsovereenkomst voor de zeevissers zijn verbonden.

De Raad heeft besloten zich uit te spreken over die twee laatste ontwerpen van koninklijke besluiten alsook over het ontwerp van ministerieel besluit.

II. STANDPUNT VAN DE RAAD

A. Draagwijdte van de voorgelegde koninklijke besluiten en ministerieel besluit

De Raad constateert dat het eerste ontwerp van koninklijk besluit betrekking heeft op de handarbeiders wier loon geheel of gedeeltelijk uit fooien bestaat.

De werkgevers- en persoonlijke socialezekerheidsbijdragen van de werknemers wier loon uit fooien of bedieningsgeld bestaat, worden berekend op basis van forfaitaire daglonen. In principe zijn de daglonen van de vijfdaagse arbeidsregeling van toepassing.

Het forfaitaire dagloon mag niet lager zijn dan 1/21 (1/26 in geval van de zesdaagse arbeidsregeling) van het maandbedrag van het gewaarborgd gemiddeld minimummaandinkomen (GGMMI). Vanaf 1 juli 2007 mag het forfaitaire dagloon niet lager zijn dan 1/5 (1/6 in geval van de zesdaagse arbeidsregeling) van het op sectorniveau geldende regelingsweekloon. Voor de horecasector wordt in een overgangperiode voorzien.

Verder regelt het ontwerp van koninklijk besluit een aantal punten voor de gelegenhedswerknemers. Zo wordt vanaf 1 juli 2007 de in de horeca van toepassing zijnde regeling van de superextra's geschrapt. Bovendien voorziet het voor de werkgevers die ressorteren onder het paritair comité voor het hotelbedrijf in de keuze een volledige Dimona-aangifte te verrichten of een aangifte te doen van het begin van de prestaties en een tijdsblok van 5 uur of 11 uur. Ingeval een beroep wordt gedaan op een van die twee tijdsblokken, wordt het bedrag van het forfaitaire dagloon vastgesteld op basis van dat tijdsblok en de dag van de prestaties (maandag tot vrijdag of zaterdag of zondag).

Ten slotte regelt het ontwerp van koninklijk besluit de koppeling van de forfaitaire daglonen aan de ontwikkeling van het indexcijfer en de regelingslonen.

Het tweede ontwerp van koninklijk besluit legt de inhoud en de nadere regels vast voor het bijhouden van een register voor werktijdregeling waarvan het beginsel in het eerste ontwerp van koninklijk besluit is vastgesteld.

De Raad wijst erop dat het ontwerp van ministerieel besluit tot doel heeft de lijst op te stellen van de functies in de horeca waarvoor de handarbeiders wier loon uit bedieningsgeld of fooien bestaat, aan de RSZ kunnen worden aangegeven op basis van forfaitaire daglonen. Voor alle forfaitaire daglonen wordt het GGMMI dat van toepassing is op de werknemers van 21 jaar vanaf 18 jaar in aanmerking genomen en onder die leeftijd wordt het op sectorniveau geldende percentage toegepast, namelijk 90 % op 17 jaar, 80 % op 16 jaar en 70 % op 15 jaar. Bovendien wordt het GGMMI "22 jaar en een jaar anciënniteit" toegepast op de werknemers vanaf het kwartaal waarin ze de leeftijd van 22 jaar bereiken. Voor de andere sectoren dan de horecasector wordt de mogelijkheid om een beroep te doen op de forfaitaire daglonen afgeschaft.

B. Eigenlijke bespreking van de voorgelegde ontwerpen van koninklijke besluiten en ministerieel besluit

De Raad heeft de voorgelegde ontwerpen aandachtig onderzocht. Tijdens zijn werkzaamheden heeft hij kunnen rekenen op de medewerking van vertegenwoordigers van het kabinet van de minister van Sociale Zaken en vertegenwoordigers van de RSZ, die de teksten hebben toegelicht.

De Raad formuleert opmerkingen over de artikelen van de voorgelegde teksten. Over bepaalde artikelen zijn de standpunten van werkgevers- en werknemerszijde verdeeld.

1. Ontwerp van koninklijk besluit tot wijziging van de artikelen 8 quater, 25, 31 bis en 32 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, en de artikelen 5 bis en 9 septies van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels

- a. Opmerkingen over artikel 1

De Raad constateert dat artikel 1 voorziet in een vervangende tekst voor artikel 25 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, dat bepaalt hoe de socialezekerheidsbijdragen van de handarbeiders wier loon geheel of gedeeltelijk uit fooien of bedieningsgeld bestaat, worden berekend.

- 1) Artikel 1, eerste alinea

De leden die de werknemersorganisaties vertegenwoordigen, constateren dat artikel 1, eerste alinea bepaalt dat de socialezekerheidsbijdragen worden berekend op grond van een bedrag dat wordt verkregen door de forfaitaire daglonen te vermenigvuldigen met het aantal elders opgesomde arbeidsdagen van het kwartaal. Die forfaitaire daglonen worden vastgesteld in het ontwerp van ministerieel besluit waarover eveneens het advies van de Raad wordt ingewonnen.

Die leden wijzen erop dat de verordenende teksten waarover de Raad wordt geraadpleegd niet voorzien in een herwaardering van de forfaitaire daglonen naargelang de anciënniteit van de betrokken werknemers. Volgens hen is het onaanvaardbaar dat werknemers hun socialezekerheidsrechten tijdens hun volledige loopbaan moeten opbouwen op hetzelfde forfaitaire bedrag. Ze vragen dan ook dat wordt voorzien in een aanpassing van de forfaitaire daglonen in het licht van de anciënniteit van de bedoelde werknemers.

De leden die de werkgeversorganisaties vertegenwoordigen, wijzen erop dat de in het ontwerp vastgestelde forfaitaire daglonen reeds te hoog zijn gezien de functiecategorie en de gemiddelde dagelijkse arbeidsduur waarop ze berekend zijn (zie verder p. 10 van dit advies). Zij vragen een aanpassing van deze forfaitaire daglonen op basis van factoren die aansluiten bij de realiteit en kunnen in geen geval instemmen met een bijkomende herwaardering op basis van anciënniteit.

2) Artikel 1, § 1, laatste alinea

De Raad merkt op dat de laatste alinea van artikel 1, § 1 bepaalt dat voor de werknemers wier loon geheel of gedeeltelijk uit fooien of bedieningsgeld bestaat en die niet worden beoogd door het ministerieel besluit, waarover hij eveneens wordt geraadpleegd, de socialezekerheidsbijdragen worden berekend op de werkelijke lonen, zonder dat deze lager mogen zijn dan het gewaarborgd gemiddeld minimummaandinkomen of het toepasselijke conventionele sectorloon.

De Raad wijst erop dat het voornoemde ontwerp van ministerieel besluit de forfaitaire daglonen per functie vaststelt en dat er een strikte samenhang tussen die verordenende tekst en het ontwerp van koninklijk besluit moet zijn. Hij vindt bijgevolg dat het nieuwe artikel 25 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 ook de "functies" en niet de "werknemers" moet beogen.

3) Artikel 1, § 2

De Raad constateert dat artikel 1 verduidelijkt dat in artikel 25, § 2 van het voornoemde koninklijk besluit van 28 november 1969, het forfaitaire dagloon niet lager mag zijn dan $\frac{1}{21}$ ($\frac{1}{26}$ in geval van de zesdaagse arbeidsregeling) van het GGMMI.

De leden die de werkgeversorganisaties vertegenwoordigen, gaan niet akkoord met de deler (21) die wordt gebruikt om het bedrag van het forfaitaire dagloon in geval van de vijfdaagse arbeidsregeling vast te stellen. Ze constateren dat de omrekening van 365 kalenderdagen per jaar naar een vijfdaagse arbeidsregeling resulteert in een coëfficiënt van 21,73 arbeidsdagen per maand.

Naast die louter wiskundige berekening wijzen die leden erop dat de toepassing van de deler 21 in de plaats van 21,73 zou leiden tot verschillen, die aanzienlijk kunnen zijn, tussen de bedragen van de socialezekerheidsbijdragen. Het forfait is immers een wijze van berekening van de bijdragen en het bedrag van de verschuldigde socialezekerheidsbijdragen zou te hoog geschat kunnen worden, wat zowel voor werkgevers als werknemers nadelig zou zijn.

Die vertegenwoordigers constateren ook dat de toepassing van de deler 21 voor de vijfdaagse arbeidsregeling zou leiden tot een verschil in behandeling van de werknemers die in dat stelsel zijn tewerkgesteld en de werknemers die in de zesdaagse arbeidsregeling zijn tewerkgesteld. Ze wijzen erop dat de socialezekerheidsbijdragen van twee werknemers met dezelfde functie die gedurende eenzelfde aantal uren zijn tewerkgesteld, maar elk in een van die arbeidsregelingen, op basis van verschillende bedragen zouden worden berekend. Hetzelfde probleem zou zich voordoen voor de eindejaarspremies.

Ze vragen bijgevolg dat de deler op 21,73 zou worden vastgesteld.

De leden die de werknemersorganisaties vertegenwoordigen, gaan akkoord met de berekeningen van de besturen en dus met het ontwerp van koninklijk besluit.

Met betrekking tot de afstemming op het GGMMI wensen ze, overeenkomstig de beslissing van de ministerraad van 21 december 2006, de garantie te krijgen dat de aanpassing van het stelsel van de forfaits in geen geval tot gevolg heeft dat de nieuwe lonen lager zouden zijn dan die welke op 1 januari 2007 van toepassing zijn. Volgens die leden is het logisch dat de maatregel van de afstemming op het GGMMI niet mag leiden tot een achteruitgang van de sociale bescherming van de werknemers van de horecasector.

4) Artikel 1, § 3, tweede alinea

De Raad merkt op dat artikel 1, § 3, tweede alinea voor de horecasector een overgangperiode invoert om te komen tot een forfaitair dagloon dat niet lager mag zijn dan 1/5 (1/6 in geval van de zesdaagse arbeidsregeling) van het op sectorniveau geldende regelingsweekloon en daartoe voorziet in drie stappen (1 juli 2007, 1 januari 2008 en 1 april 2008).

De leden die de werkgeversorganisaties vertegenwoordigen, gaan akkoord met het beginsel van de overgangperiode en de gefaseerde realisatie. Ze kunnen evenwel niet akkoord gaan met het tijdschema zoals het is vastgesteld in het ontwerp van koninklijk besluit. Ze vinden namelijk dat de laatste datum van 1 april 2008 te kort is om de werkgevers in staat te stellen zich aan te passen aan de nieuwe situatie. Ze verzoeken bijgevolg de laatste datum vast te stellen op 1 april 2009.

De leden die de werknemersorganisaties vertegenwoordigen, stemmen in met de in het ontwerp van koninklijk besluit vastgestelde overgangperiode en data. Ze dringen er in elk geval op aan dat de hervorming volledig zou zijn gerealiseerd op 1 juli 2007 en uiterlijk 1 januari 2008 (in de loop van de periode van het centraal akkoord 2007-2008).

5) Artikel 1, § 4

De Raad constateert dat artikel 1, § 4 betrekking heeft op de berekening van de forfaitaire daglonen van de werknemers die zijn tewerkgesteld in een deeltijdse wekelijkse arbeidsregeling.

Hij merkt op dat het onderscheid tussen een voltijdse tewerkstelling en een deeltijdse tewerkstelling moet worden gemaakt naargelang de arbeidsregeling die van toepassing is volgens de arbeidsovereenkomst en de werkelijke prestaties. In dat verband moet de gemiddelde wekelijkse arbeidsduur in aanmerking worden genomen. Hij wijst erop dat die beginselen niet blijken uit artikel 1, § 4 en hij vraagt bijgevolg dat die bepaling in die zin wordt aangepast.

b. Opmerking over artikel 3

De Raad merkt op dat in de Franse versie van die bepaling een periode van 1 januari 2007 tot 30 juni 2007 wordt beoogd, terwijl in de Nederlandse versie de periode van 1 januari 2007 tot 1 juli 2007 loopt. Hij wijst erop dat de periode van 1 januari 2007 tot 30 juni 2007 in aanmerking moet worden genomen.

c. Opmerkingen over artikel 4

1) Artikel 4, § 2

De Raad merkt op dat artikel 4, § 2 bepaalt hoe de socialezekerheidsbijdragen die verschuldigd zijn voor de in de horeca tewerkgestelde gelegenhedswerknemers worden berekend. Hij constateert dat die berekening gebeurt op basis van het forfaitaire dagloon en alleen afhangt van de tewerkstelling van de werknemer in het kader van een tijdsblok van 5 uur of een tijdsblok van 11 uur.

- a) De Raad wijst erop dat artikel 5, § 3 van het ontwerp van koninklijk besluit de werkgevers de keuze laat tussen een volledige Dimona en een Dimona light (tijdstip van het begin van de prestatie en het tijdsblok dat overeenstemt met de prestaties van de werknemers). De werkgevers die voor een Dimona light kiezen, hebben het voordeel dat ze het tijdstip van het einde van de prestaties niet moeten vermelden in de Dimona en dat de socialezekerheidsbijdragen worden berekend op basis van een forfaitair dagloon, terwijl ze toch een register voor werktijdregeling (een soort van register van de aanwezigheden) moeten bijhouden.

De Raad vraagt zich af welke voordelen de werkgevers die een volledige Dimona verrichten, genieten aangezien het stelsel van de superextra's op 1 juli 2007 zal worden afgeschaft. Hij is van mening dat die werkgevers niet mogen worden benadeeld en ook hetzij de berekening van de socialezekerheidsbijdragen op grond van een forfaitair loon naargelang de duur van de prestaties van de betrokken werknemers moeten kunnen genieten, hetzij die bijdragen op de reëel betaalde en aangegeven lonen moeten kunnen betalen.

- b) De Raad wijst er ook op dat artikel 4, § 2, tweede alinea als volgt luidt : "De werkgever die ressorteert onder het Paritair Comité voor het hotelbedrijf dient een register voor werktijdregeling bedoeld in artikel 4, § 3 van het koninklijk besluit nr. 5 van 23 oktober 1978 betreffende het bijhouden van sociale documenten bij te houden waarin de gelegenhedswerknemers worden vermeld." De inhoud en de nadere regels voor het bijhouden van dat register worden vastgesteld door het tweede ontwerp van koninklijk besluit waarover de Raad om advies is verzocht.

De Raad betreurt dat die ontwerpen van koninklijke besluiten derwijze zijn opgesteld dat de werkgevers die een volledige Dimona verrichten ook een register voor werktijdregeling moeten bijhouden. Volgens hem moet een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen een volledige Dimona zonder register en een Dimona light aangevuld met een register.

Het zou volledig onaanvaardbaar zijn dat een werkgever die een volledige Dimona verricht ook een dergelijk register moet bijhouden; dat is volledig in tegenspraak met het beginsel van de administratieve vereenvoudiging die aan deze regelgeving ten grondslag moet liggen.

- c) De leden die de werkgeversorganisaties vertegenwoordigen, merken op dat de gelegenhedswerknemers die zijn tewerkgesteld in de horeca vaak beschikken over weinig specifieke beroepsvaardigheden. De meerderheid wordt bovendien in dienst genomen door kleine werkgevers (restaurants en cafés) die minder dan 5 werknemers tewerkstellen. Ze wijzen er ook op dat het ontwerp van koninklijk besluit die gelegenhedswerknemers indeelt in categorie IV van de beroepsclassificatie, die functies omvat die deze werknemers waarschijnlijk niet zullen uitoefenen omdat ze hoofdzakelijk functies van categorie II uitoefenen. Ze wijzen erop dat de forfaitaire daglonen van categorie II te hoog zijn gezien het profiel van die gelegenhedswerknemers.

Ze constateren bovendien dat de berekening van de socialezekerheidsbijdragen op het forfaitaire dagloon gebaseerd is op een stelsel met een tijdsblok van 5 uur en een tijdsblok van 11 uur. Die tijdsblokken werden bepaald uitgaande van een minimumduur van de dagelijkse prestaties van 3 uur en een gemiddelde dagelijkse arbeidsduur in de horeca. Nochtans geldt voor de horeca een afwijking op de minimale duur per prestatie (namelijk 2 in de plaats van 3 uur).

Ze zijn van mening dat die factoren te hoog zijn ingeschat, wat tot gevolg zal hebben dat de betrokken werkgevers en werknemers zullen worden benadeeld, omdat meer socialezekerheidsbijdragen zullen worden ingehouden dan ze werkelijk verschuldigd zijn. Ze verzoeken bijgevolg dat het ontwerp van koninklijk besluit wordt aangepast aan de realiteit. Dat impliceert enerzijds dat wordt voorzien in een tijdsblok van 5 uur en een tijdsblok van meer dan 5 uur en anderzijds dat de bedragen van het forfaitaire dagloon worden gewijzigd naargelang de werkelijke duur van de prestaties in de sector, d.i. 29 euro voor het tijdsblok van minder dan 5 uur en 50 euro voor het tijdsblok voor meer dan 5 uur in plaats van 39,09 euro en 78,18 euro zoals in het ontwerp van koninklijk besluit is bepaald.

Met betrekking tot het feit dat het ontwerp van koninklijk besluit de gelegenheidswerknemers in de horeca in categorie IV van de beroepsclassificatie van de sector indeelt, wijzen de leden die de werknemersorganisaties vertegenwoordigen erop dat die categorie functies omvat die vaak door die werknemers worden uitgeoefend, zoals hulpkelner en commis. Ze zijn bijgevolg van mening dat het voorstel van het bestuur, zoals het is opgenomen in het ontwerp van koninklijk besluit, bevredigend is.

Ze zijn bovendien van oordeel dat de tijdsblokken en de forfaitaire daglonen die zijn opgenomen in het ontwerp van koninklijk besluit werden vastgesteld op grond van de uren die werkelijk worden gepresteerd door de gelegenheidswerknemers in de horeca. Ze vinden ook dat dit stelsel de berekening van de socialezekerheidsbijdragen door de RSZ vereenvoudigt. Ze wijzen er ten slotte op dat die oplossing een compromis vormt tussen de verschillende standpunten. Ze vragen dus dat de door het ontwerp van koninklijk besluit vastgestelde tijdsblokken en bedragen van het forfaitaire dagloon worden behouden, met inachtneming van hun opmerking over de aanpassing van de forfaits naargelang de anciënniteit van de werknemers. Het zou volstrekt onaanvaardbaar zijn dat de vastgestelde bedragen worden verlaagd.

2) Artikel 4, § 4

De leden die de werkgeversorganisaties vertegenwoordigen, constateren dat artikel 4, § 4 de gelijkstelling behoudt van de werkgever die ressorteert onder het paritair comité voor de uitzendarbeid met een werkgever die ressorteert onder het paritair comité voor het tuinbouwbedrijf of het paritair comité voor de landbouw wanneer de tewerkstelling plaatsheeft bij een gebruiker die ressorteert onder de bovengenoemde paritaire comités. Zij dringen erop aan dat tevens in de gelijkstelling wordt voorzien van een werkgever uit de uitzendsector met een werkgever die ressorteert onder het paritair comité voor het hotelbedrijf wanneer de uitzendkrachten in de horecasector worden tewerkgesteld. Een uitsluiting van de uitzendbedrijven uit deze regeling voor de horecasector is onaanvaardbaar.

De leden die de werknemersorganisaties vertegenwoordigen, wijzen erop dat het stelsel nooit op de uitzendkrachten van toepassing is geweest en dringen erop aan dat dit zo blijft.

d. Opmerking over artikel 9, § 2, laatste alinea

De Raad constateert dat artikel 9 betrekking heeft op de koppeling van de forfaitaire daglonen aan de ontwikkeling van de op sectorniveau geldende regeringslonen. In principe is voor die aanpassing geen ministerieel besluit meer nodig. Artikel 9, § 2, laatste alinea regelt evenwel de situatie die zich zou voordoen indien de minister van Sociale Zaken opmerkingen zou formuleren over de berekeningen van de betrokken besturen. In dat geval moet de minister een voorstel doen waarover hij het advies van de Nationale Arbeidsraad inwint. Die laatste beschikt over een termijn van 14 dagen om zich uit te spreken.

De Raad wijst erop dat een termijn van 14 dagen veel te kort is en herinnert eraan dat hij zich reeds meermaals, met name in zijn advies nr. 1.172 van 3 december 1996, heeft uitgesproken over de essentiële werkingsregels inzake raadpleging die zijn vastgesteld door de wet van 29 mei 1952 tot inrichting van de Nationale Arbeidsraad. Hij vraagt dan ook dat de normale termijn voor de raadpleging van de Raad, namelijk twee maanden, wordt gerespecteerd.

2. Ontwerp van koninklijk besluit betreffende het bijhouden van een register voor werktijdregeling in de ondernemingen die onder het paritair comité voor het hotelbedrijf ressorteren

a. Opmerking over de vermeldingen van de vereiste adviezen

De Raad constateert dat het advies van de Nationale Arbeidsraad niet is opgenomen in de vermeldingen van de vereiste adviezen. Hij vraagt dat die vergetelheid wordt rechtgezet.

b. Opmerking over artikel 5

De leden die de werkgeversorganisaties vertegenwoordigen, wijzen erop dat artikel 5 bepaalt welke vermeldingen in het register voor werktijdregeling moeten worden opgenomen en dat met name punt 2°, c) voor elke gelegenheidswerknemer voorziet in de vermelding van de tijdstippen van begin en einde van de arbeidsdag. Ze vragen zich af of het niet relevant zou zijn ook de rustperiodes in dat register te vermelden. Ze vinden het namelijk gepast ervoor te zorgen dat die rustperiodes niet worden opgenomen in de arbeidsprestaties, wat zou kunnen leiden tot een overschrijding van het tijdsblok van 5 uur.

De leden die de werknemersorganisaties vertegenwoordigen, achten het weinig waarschijnlijk dat, indien de arbeidsperioden beperkt zijn, een gelegenhedswerknemer een rustperiode kan genieten en bijgevolg een tijdsblok van 5 uur wordt overschreden.

c. Opmerking over bijlage 2

De Raad wijst op een verschil tussen de Nederlandse en de Franse versie van bijlage 2. De Nederlandse tekst moet worden aangepast aan de Franse tekst, door de vermelding "B" in de tabel op te nemen.

3. Ontwerp van ministerieel besluit tot wijziging van artikel 1 van het ministerieel besluit van 21 december 2001 tot vaststelling van de forfaitaire daglonen voor de berekening van de bijdragen voor sociale zekerheid verschuldigd voor de handarbeiders wier loon geheel of gedeeltelijk uit fooien of bedieningsgeld bestaat, evenals voor de werknemers die door een arbeidsovereenkomst voor de zeevisserij zijn verbonden

De Raad constateert dat artikel 1 een lijst per functie opstelt van de forfaitaire daglonen die in aanmerking moeten worden genomen voor de berekening van de socialezekerheidsbijdragen voor de horecasector. Hij wijst erop dat in punt VI - Hotel voor de functie "loopjongen/loopmeisje" geen basisbedrag is opgenomen. Hij acht het geraden dat zulks wordt gedaan.

De leden die de werkgeversorganisaties vertegenwoordigen, herhalen hier de opmerkingen die ze over het eerste ontwerp van koninklijk besluit hebben geformuleerd met betrekking tot de deler die wordt gebruikt om het bedrag van het forfaitaire dagloon in de vijfdaagse arbeidsregeling vast te stellen.
